

LIBRIS

We know
books

NEIL PATRICK HARRIS ȘI ALEC AZAM

NEADAPTAȚII MAGICI

A doua poveste

O poveste ilustrată de Lissy Marlin

Trucuri magice ilustrate de Kyle Hilton

Traducere din engleză de Mădălina Ivonicu

arthur

Cuprins

- UNU** – primul, a doua oară.
Pentru că aceasta e cartea a doua. 1
- DOI** – cel de-al doilea al doilea. 14
- TREI** – primul după cel de-al doilea. 18
- PATRU** – nu al treilea. 29
- CINCI** – atâtea degete am la mâna dreaptă.
Nu-i neapărat relevant aici, totuși. 48
- ȘASE** – dacă înmulțești al doilea capitol cu al treilea,
rezultă acesta. 56
- ȘAPTE** – acesta e după acela. 66
- OPT** – acesta e înainte de următorul. 74
- NOUĂ** – încă mai citește cineva astea?. 93
- ZECE** – acesta e numărul tuturor degetelor mele!
Din nou, irelevant. 104
- UNSPREZECE** – sau 2 în cifre romane,
dar e derutant. 118
- DOISPREZECE** – atâtea personaje regale
sunt într-un pachet de cărți. 126
- TREISPREZECE** – numărul de cărți dintr-o suită. 140
- PAISPREZECE** – pe asta îl vei găsi la pagina 142. 142
- CINCISPREZECE** – nu e mai bine cin-sprezece?
Mereu m-am întrebat. 149

ȘAISPREZECE – din nou,
încă mai citești toate astea?. 166

ȘAPTESPREZECE – o grămadă de „e”
în șaptesprezece. 174

OPTSPREZECE – seamănă puțin cu optzeci
în vorbirea curentă. 185

NOUĂSPREZECE – poți să-ți imaginezi cum ar fi s-avem
optzeci de capitole?. 192

DOUĂZECI – ar fi cu cincizeci de capitole în plus. 199

DOUĂZECI ȘI UNU – ăsta e capitolul
oficial adult. 207

DOUĂZECI ȘI DOI – un număr atât de draguț,
că l-au scris de două ori. 217

DOUĂZECI ȘI TREI – aoleu, data trecută
am avut atâtea capitole?. 233

DOUĂZECI ȘI PATRU – deja e prea mult. 245

DOUĂZECI ȘI CINCI – ooooooof. 255

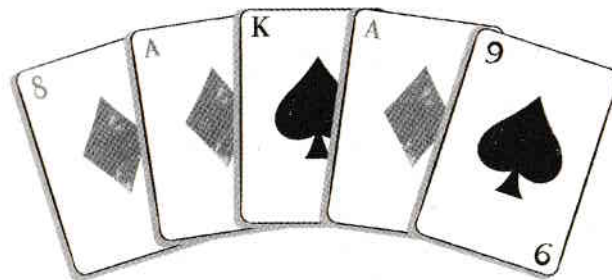
DOUĂZECI ȘI ȘASE – o, stai... ăsta e tare.
Douăzeci și șase e numărul de cărți roșii
dintr-un pachet de cărți. Asta e tare. 262

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE – sau douăzeci și șapte,
dacă numeri jokerul. 274

DOUĂZECI ȘI OPT – stai, jokerul e roșu?. 293

DOUĂZECI ȘI NOUĂ – am verificat... uneori. 302

TREIZECI – ultimul capitol! Am reușit. Pfiu.
Acum dă odată pagina!. 308

1 |

Leila Vernon nu a locuit dintotdeauna în Mineral Wells. De fapt, numele ei nu fusese întotdeauna Leila Vernon. Când stătea la Casa de copii a Mamei Margaret, numele de familie al Leilei era *Doe*¹.

Doe nu era un nume care îi fusese dat de familia sa – *Doe* era numele Leilei pentru că nimeni nu știa cine era familia ei. Când Mama Margaret a găsit-o pe Leila, pe bilețelul din coșul ei erau trecute doar

¹ Doe este un nume de familie generic, folosit pentru persoane a căror identitate este necunoscută, de regulă cu prenumele Jane (pentru femei) ori John (pentru bărbați). (N. tr.)

prenumele și ziua ei de naștere. Leila nu a lăsat nicio dată acest lucru să o demoralizeze. La drept vorbind, se străduia mai mult decât celelalte fete să mențină o atitudine pozitivă, chiar și atunci când ele se purtau cu ea de parcă nu ar fi valorat nici doi bani.

Așa se face că, într-o după-amiază, când mai multe fete de la Casa de copii a Mamei Margaret o târau pe Leila Doe în josul coridorului, spre biroul Mamei Margaret, Leila a izbucnit într-un râs zgomotos și furtunos. „Ha-ha-ha!” a țipat ea în timp ce o pișcau de brațe. „Mă gâdilă!”

Leila nu se simțea într-adevăr gâdilată de ciupiturile fetelor răutăcioase, dar se gândea că poate un adult îi va auzi țipetele și o să intervină. Nu era nevoie să fie clarvăzătoare ca să își dea seama ce aveau de gând fetele, din moment ce o încuiiau în cel mai întunecat dulap din tot orfelinatul cel puțin o dată pe săptămână. Totul pentru că cea mai înaltă fată din grup hotărâse că nu îi plăcea faptul că Leila zâmbea mereu și era voioasă.

Fata înaltă voia ca Leila să fie la fel de nefericită ca ea. Ca atare, ea și prietenele ei făceau tot ce puteau să o chinuie cu orice prilej. Leila se lupta cu fiecare suflare să nu le arate cât de tare o răneau, în special în acea după-amiază, când un grup de magicieni în

carne și oase din orașul Mineral Wells urmau să țină un spectacol pentru toți copiii. Leila aștepta cu nerăbdare spectacolul de săptămâni bune.

— Hai, fetelor! a spus Leila cu un zâmbet forțat. Să mergem toate în sala de recreere. Probabil că ne așteaptă toată lumea. S-ar putea să fie chiar și fursecuri!

Singurul răspuns pe care l-a primit a fost un ecou batjocoritor al ultimelor ei vorbe.

— „S-ar putea să fie chiar și fursecuri!” a repetat zeflemitor fata înaltă.

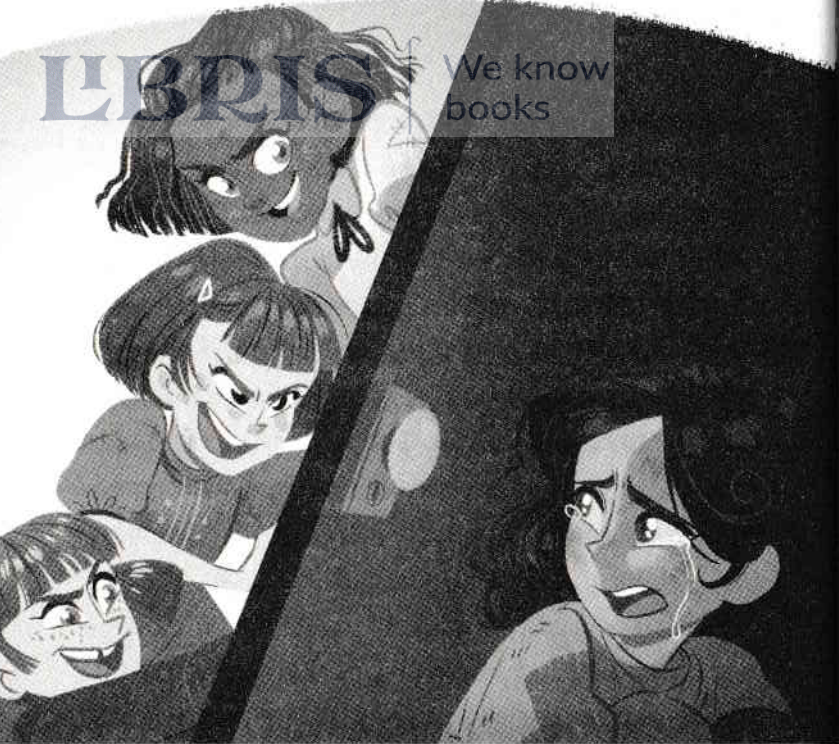
Celelalte au râs ascuțit și crud.

Leila și-a înfipt călcâiele în linoleum, în timp ce gașca o târa către biroul Mamei Margaret. Dar împreună, fetele erau prea puternice. Tălpile pantofilor ei au lăsat urme negre de-a lungul podelei cu pătrate gri. Cea mai înaltă fată a trântit ușa de perete, iar celelalte au smucit-o pe Leila înspre ușa cunoscută a dulapului. Au aruncat-o în dulap și au închis ușa cu zgomot, înecând privirea Leilei în întuneric. Leila a auzit încuietoria de partea cealaltă.

— Bine, gata cu gluma, dați-mi drumul! a implorat Leila, lovind în ușă. Nu vreți să vedeți magicienii?

— Sigur că vrem! a strigat una dintre fete prin lemnul gros. Într-acolo ne îndreptăm noi chiar acum.

— Vino cu noi... dacă poți! a strigat alta.

Râsetele lor semănau cu croncănitul ciorilor care răsuna adesea deasupra locului de joacă de afară. Pașii fetelor se auzeau din ce în ce mai puțin pe măsură ce se îndepărtau alergând.

Leila știa ce o să se întâmple când o să apese clanța, dar – mereu plină de speranță – a încercat-o oricum.

Era încuiată. Și ea era singură. Din nou.

Leila și-a rotit capul într-o parte și-n alta, dar era așa o beznă, că ochii ei nu au înregistrat nicio mișcare. Inima îi bubuia ca de fiecare dată când fetele o

încuiiau aici. Mirosul acru al pereților umezi din lemn îi înțepa nasul.

Știa că unui adult îi lua o oră sau mai bine să o găsească făcută ghem de frică în colțul dulapului. Iar când o și găseau, o certau de parcă s-ar fi închis ea singură în biroul directoarei.

Ca să se liniștească, Leila s-a imaginat ca o fată frumoasă care era parte din spectacolul de magie de la parter: închisă dinadins într-un cufăr pe scenă, uimind apoi publicul cu dispariția sa fără urmă, cu o străfulgerare, un bubuit și un *vâââââj!*

Trupul i s-a încordat de frustrare. Spectacolul de magie era singurul lucru la care visase în ultima vreme. Voia să vadă porumbei albi zburând din sacourile elegante ale magicienilor, buchete de flori care apar din senin, cărți de joc plutind în aer...

Leila hotărî că *nu* le va permite acelor fete să strice asta pentru ea. Pentru prima oară, le va înfrunța, *chiar* le va înfrunța. Dar înainte să poată face asta, trebuia să găsească o cale să evadeze.

Leila a pipăit în întuneric, împingând cu degetul gaura cheii. Poate că era o cale să o descuie de dinăuntru. Leila nu mai spărsese niciodată o încuietoare, dar citise despre eroi care o făceau în povești. Mai întâi, avea nevoie de niște unelte. Și-a scos agrafa din păr

și a înfipt-o în gaura cheii. A rotit-o înainte și înapoi. Înăuntru, unealta a ajuns la știfturi. Le-a auzit făcând *clic*. Dar, fără o a doua agrafă, nu putea să le prindă și să învârtă mecanismul încuietorii.

Nu avea o agrafă în plus. Dar se afla înăuntru du-lapului din *biroul* Mamei Margaret. Și-a trecut de-gețele pe podea, inima bătându-i iute când a găsit o agrafă de birou singuratică. Norocul era de partea ei!

A desfăcut agrafa. A introdus vârful în gaura cheii și l-a mișcat, punând tensiune pe butuc, pe dibuite, ca să cedeze. Pini au făcut *clic* în butuc, dar tot alunecau.

De la etajul de jos s-au auzit urale înfundate. Spectacolul începuse.

— Nu, nu, nu! a șoptit Leila pentru sine.

În mintea ei, și-a imaginat grupul de magicieni stând pe scenă, scoțând iepuri din pălării, preschim-bând biluțe de sticlă în perle, făcând să leviteze scaune și fluturând peste umeri pelerine din mătase neagră. Avea nevoie de câteva amintiri magice ca să reziste în următoarele câteva luni cu un zâmbet pe față.

Cu cât se grăbea mai tare, cu atât era mai greu să manevreze agrafele în broască. Minutele treceau și părea că nu avea să scape niciodată. Leila era cât pe ce să arunce uneltele pe jos de frustrare, când a simțit un *clic* pregnant, iar ușa s-a deschis cu un pocnet. A

bătut entuziasmată cu picioarele în podea, sărbătoring cu un dans.

În capul scărilor, o voce a răsunat de jos:

— Iar acum, ultimul nostru număr...

Sunetul aplauzelor a devenit mai puternic în timp ce Leila s-a avântat până la jumătatea scărilor, apoi s-a oprit. În camera de recreere, câteva rânduri de scaune erau aranjate în jurul unei scene pe care stătea un bărbat distins în costum negru cu joben. O pelerină neagră îi cădea de pe umeri, iar când mișca brațele, căptușea-la de mătase roșie îi făcea Leilei cu ochiul. Părul creț al bărbatului era de un alb pur, și o mustață neagră, dreaptă îi zâmbea șiret de deasupra buzelor. Leila s-a trântit pe treapta din mijloc și l-a privit pe bărbatul cu păr alb cărlionțat printre barele subțiri ale balustradei.

Tu știi deja cine e bărbatul cu păr alb cărlionțat... dar Leila nu știa. Acesta era momentul când îl vedea pe domnul Vernon pentru prima oară, iar vederea lui i-a tăiat răsuflarea. Ți amintești când l-a întâlnit Carter pe domnul Vernon pentru prima oară? Era noaptea în care Carter ajunsese în Mineral Wells. Coborâse de la depoul de trenuri ca să se amestece prin mulțimea de la circul lui Bosso. Îndemânarea domnului Vernon – felul în care întorcea două monede iar și iar printre degete – l-a lăsat pe Carter cu gura căscată.

Acum, în timp ce Leila privea cum cele două ajutoare ale aceluiași bărbat îl legau strâns de un scaun din metal, ea a simțit ceva chiar mai profund decât simțise Carter. Era convinsă că scăpase din dulapul de la etaj pentru ca soarta să-i permită să-l vadă pe acest bărbat.

Fețele ajutoarelor de pe scenă erau acoperite cu un material elastic negru și subțire. Mai întâi au prins cu cătușe gleznele bărbatului de picioarele scaunului. Apoi, cu un lanț lung, l-au legat de spătarul scaunului, astfel încât brațele să-i fie lipite de corp. Orfanii din public au exclamat uimiți, în timp ce ajutoarele au prins capetele lanțului cu un lacăt zdravăn, care îi atârna în mijlocul pieptului. Când au tras un sac de mușama peste capul bărbatului, mai mulți copii au țipat de teamă.

Mama Margaret s-a ridicat și a fluturat din mâini.

— Domnul Vernon este un profesionist! a spus ea. Nu vă alarmați!

De sub sac s-a auzit vocea bărbatului.

— Ba să vă alarmați! a corectat-o el. Fiindcă, dacă nu mă voi elibera până la finalul acestui minut, voi rămâne fără oxigen.

Mama Margaret s-a așezat înapoi pe scaun încurcată, ca și cum s-ar fi gândit că făcuse o greșeală

invitându-l pe acest bărbat să-și dea probabil duhul în fața copiilor ei.

Leila se ținea strâns de bare, privind printre ele ca printre zăbrelele unei cuști. Cele două ajutoare au ridicat un cearșaf alb, înfășurându-l apoi cu totul pe domnul Vernon în el. Cearșaful îl acoperea din cap până-n picioare. Unul dintre ajutoare a adus o clepsidră mare, apoi a așezat-o pe podea, astfel încât toată lumea să poată vedea cum se scurge nisipul, secundă după secundă după secundă.

Leila și-a ținut răsufarea. Silueta de sub cearșaf se scutura și se zvârcolea. Clinchetul lanțurilor legate răsuna în toată încăperea. N-a putut să nu se gândească la ea însăși, blocată în dulapul de la etaj cu câteva minute înainte.

În timp ce ultimele grăunțe se scurgeau la baza clepsidrei, copiii au scandat:

— *Cinci! Patru! Trei! Doi! Unu!*

Silueta de sub cearșaf a rămas nemișcată. Au trecut câteva secunde. Publicul s-a ridicat rând pe rând, cu gurile căscate, întrebându-se dacă asta era parte din spectacol.

Leila a strigat:

— Scoateți-i sacul! Să-l ajute cineva!

Cele două ajutoare au venit valvârtej pe scenă. Au ridicat cearșaful, l-au ținut în fața bărbatului așezat și s-au uitat cu grijă în spatele lui. Întorcându-se către public, au dat din capetele mascate ca și cum ar fi zis „E prea târziu!” Când ajutoarele au lăsat cearșaful să cadă pe jos, orfanii au luat-o razna, unii țipau.

Scaunul pe care stătuse domnul Vernon era gol!

Camera a izbucnit în exclamații de uimire, până ce unul dintre ajutoare și-a dat jos masca. De îndată ce buclele albe au ieșit de sub ea, Leila știa că fuseseră cu toții păcăliți. Magicianul *într-adevăr* evadase – și în cel mai neașteptat mod posibil. Mulțimea a izbucnit în asemenea urale, de parcă doar ce ar fi anunțat cineva că toți urmau să fie adoptați în acea zi.

Bărbatul cu păr alb cărlionțat a pășit înspre marginea scenei, a zâmbit larg, apoi a făcut o plecăciune. Leila era atât de impresionată, că aproape a alunecat în jos pe scări. În schimb, s-a ridicat și a aplaudat mai tare și mai mult decât oricine.

Când aplauzele s-au încheiat, Leila și-a făcut loc prin mulțime, înghiontindu-le la o parte pe fata înaltă și gașca ei posacă, și l-a întrebat pe bărbat:

— Cum ai făcut asta, domnule Vernon?

Ochii lui s-au luminat când i-a văzut fața. S-a oprit, ca pierdut în transă, apoi a răspuns încet:

— Pun pariu că știi exact de ce *nu pot* să-ți spun. Leila s-a gândit intens.

— Un magician nu-și dezvăluie niciodată secretele? Bărbatul a chicotit. I-a atins ușor fruntea.

— Ești un pic clarvăzătoare, nu-i așa?

— Nu, din câte știu eu, a spus Leila frecând locul unde o atinsese pe frunte.

Simțea cum ceilalți orfani se împing în spatele ei. S-a străduit să nu se gândească la ei.

— Chiar erai în pericol?

— O, dar eu sunt *mereu* în pericol, a zis el făcând cu ochiul.

Leila a râs.

— Vreau să învăț să evadez cum ai făcut tu.

— Înțeleg, zise el și continuă, mijind ochii: Ei bine, îți trebuie ani de exercițiu. Ai fi pregătită să faci asta?

— O, da! Aș exersa în *fiecare* minut din *fiecare* zi ca să fiu ca tine!

— Păi, entuziasmul e foarte rar ceva rău, a spus el gânditor. Cum te cheamă, draga mea?

— Leila, a răspuns ea încet.

— *Leila*, a repetat el. Ce drăguț! Și de cât timp locuiești aici cu Mama Margaret?

— De când mă știu.

El a rămas tăcut pentru o clipă.

— Mi-ar plăcea să vin să te văd din nou, Leila. Ai fi de acord?

Leila s-a înroșit la față.

— Aș fi mai mult decât *de acord!* a exclamat ea. Mă poți învăța câteva trucuri, poate?

— Poate...

El a zâmbit iar larg, colțurile ochilor încrețindu-i-se de amuzament. Și-a împreunat degetele de la ambele mâini, ca într-o ciupitură. În timp ce își despărțea mâinile, Leila a observat că ținea o sfoară albă, moale între ele. A dat drumul unui capăt și a lăsat sfoara să cadă ușor în mâna ei întinsă.

— Pentru tine. Vezi ce poți face cu asta. Dacă-mi permiți, ți-aș sugera să înveți mai multe feluri de noduri. Pot fi folositoare în multe situații.

Fața Leilei s-a făcut și mai rozalie. Îi venea să-l cuprindă cu brațele de gât și să-i mulțumească, dar n-a vrut ca el s-o creadă o ciudată.

În acel moment, ceilalți orfani s-au înghesuit în față, cerându-i un autograf domnului Vernon și dând-o pe Leila la o parte, spre margine. N-a deranjat-o. El avea să se întoarcă s-o vadă iar. Avea s-o învețe un truc. Poate.

Iar ea avea să fie pregătită. Va avea noduri noi să-iarate la schimb.

Mai târziu, în dormitorul pe care îl împărțea cu alți cinci orfani, Leila a scos o cutie de tablă dintr-o ascunzătoare aflată în spatele unei cărămizi din peretele de lângă pat. A deschis capacul, scoțând la iveală câteva chei răzlețe, sclipitoare.

Una dintre chei era foarte specială pentru ea. Vezi tu, când cineva o lăsase pe Leila, bebeluș fiind, pe pragul Casei Mamei Margaret, o înfășurase într-o pătură și îi legase un șnur la gât, cu o cheie agățată pe el ca un pandantiv. Desigur, Leila nu își amintea nimic din toate astea; știa povestea doar pentru că i-o spusese Mama Margaret. Această primă cheie o făcuse pe Leila să caute altele de rezervă sau unele care păreau să fie pierdute. Spera ca într-o zi să aibă o colecție interesantă de toate formele și mărimile.

Privind în jos la cheile ei, Leila s-a gândit la spectacolul de magie și la cum domnul Vernon a reușit să evadeze din lanțurile acelea imposibile. Pentru prima dată, a simțit că a descuiat ceva în ea însăși: dorința de a evada. De a evada *cu adevărat*.

Când bărbatul cu păr alb cârlionțat s-a întors mai târziu în acea săptămână cu soțul său, oferindu-se s-o adopte, dorința i s-a împlinit – ca prin magie.

